



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. S. Č., a. s.**, zastoupeného JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Nad Štolou 12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6, o kasační stížnosti **osoby zúčastněné:** T., s. r. o., zastoupené JUDr. Karlem Čermákem Ph.D., advokátem se sídlem Velkomoravská 2714, Hodonín, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, sp. zn. 9 Ca 112/2003,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, sp. zn. 9 Ca 112/2003, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud na návrh žalobce Ž. s., a. s. (současný název: B. S. Č., a. s.) zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 2. 2003, č. j. O 145540. Citovaným rozhodnutím byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „žalovaný“ nebo „Úřad“) ze dne 14. 3. 2002, č. j. 72108/2000. Tímto rozhodnutím žalovaný částečně zamítl přihlášku ochranné známky „A. originální tavený lahůdkový sýr maxi A. maxi“ a seznam výrobků stanovil takto: sýry a veškeré mlékárenské výrobky na bázi sýrů ve třídě 29 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Stěžovatel v kasační stížnosti (doplněné dne 21. 6. 2005) uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel tvrdí, že souhlasí s většinou právních úvah městského soudu, za nesprávné nicméně považuje ty z nich, které se týkají absolutní překážky zápisné způsobilosti přihlašovaného označení, spočívajícího v užití slova „originál“ v ochranné známce přihlašované stěžovatelem. Zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, podobně jako platný zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, totiž rozlišuje mezi tzv. absolutními a relativními překážkami zápisné způsobilosti. Absolutní jsou takové překážky, které za všech okolností brání zápisu do rejstříku ochranných známek a k nimž Úřad průmyslového vlastnictví přihlíží z úřední povinnosti (viz § 2 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., § 4 zákona č. 441/2003 Sb.). Oproti tomu relativní překážky zápisné způsobilosti jsou takové, jež spočívají v konfliktu se subjektivním právem třetí osoby, k nimž se přihlíží toliko v případě uplatnění námitek ze strany třetí osoby (§ 9 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., § 7 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb.). Předkladatel námitek tak může uplatnit námitky pouze z důvodů tzv. relativní překážky zápisné způsobilosti a touto cestou nemůže uplatnit některý z absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Zveřejnění přihlášky ochranné známky totiž předchází věcný průzkum a pokud jeho výsledkem je zjištění, že přihlášené označení podmínky zápisu stanovené zákonem nesplňuje, Úřad přihlášku zamítne. Pouze v opačném případě dojde ke zveřejnění přihlášky, což znamená i následnou možnost podat zmíněné námitky. Jestliže tedy v projednávané věci Úřad přihlášku předmětné ochranné známky již zveřejnil, nemohlo být předmětem řízení o námitkách zkoumání existence absolutních překážek zápisné nezpůsobilosti. Na tomto závěru nic nemění ani díkce ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., z níž nevyplývá, že by Úřad měl námitkám vyhovět i tehdy, pakliže přihlašované označení nesplňuje jiné podmínky pro zápis než je existence zákonem chráněných starších práv třetích osob. Stěžovatel proto zastává názor, že žalovaný postupoval správně, když se nezabýval námitkou žalobce, že přihlašované označení je klamavé, neboť klamavost není žádnou z tzv. relativních překážek zápisné způsobilosti. Opačný výklad ve svých důsledcích vede k neúměrnému rozšíření námitkových důvodů na takové, které mají čistě veřejnoprávní povahu a nespočívají v subjektivních právech předkladatele námitek. Prakticky by to znamenalo přesunutí těžiště věcného průzkumu do námitkového řízení a zbytečné zatížení rozhodovací činnosti Úřadu.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vychází ze skutečnosti, že správní rozhodnutí byla vydána ještě za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. a podle této úpravy třetí osoby mohly brojit proti zápisu ochranné známky jen námitkami, jimiž uplatňovaly svá zákonem chráněná práva ve smyslu ustanovení § 9 cit. zákona. Tato situace se změnila teprve od 1. 4. 2004 s nabytím účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., který kromě námitek zná i institut tzv. připomínek (§ 24). V daném případě žalobce uplatnil námitky jak proti zápisu ochranné známky, tak také upozornil na vadu výsledku věcného průzkumu a uplatnil podnět k jejímu odstranění. Tento podnět však neměl právní relevanci a správní orgán k němu sice mohl přihlídnout, nicméně na rozhodnutí o obsahu takového upozornění nemá ani podle stávající zákonné úpravy podávající osoba právní nárok, jelikož se nejedná o právní úkon. Stěžovatel proto správně uvádí, že použití slova „ORIGINÁL“ nemohlo být předmětem námitek, na jejichž projednání měl účastník řízení zákonný nárok, a správní rozhodnutí neobsahovalo výrok či odůvodnění, že ochranná známka nebyla shledána klamavou.

Žalovaný navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti považuje napadený rozsudek městského soudu za správný, jelikož žalovaný se skutečně otázkou klamavého označení slova „originál“ v ochranné známce vůbec nezabýval. Jakkoliv žalobce souhlasí s tím, že před zveřejněním přihlášky nejprve Úřad provede věcný průzkum, v jehož rámci posoudí i absolutní překážky zápisné způsobilosti, nevyplývá z toho implicitně, že zveřejněním přihlašovaného označení žádná absolutní překážka zápisu není dána. Protože každý úkon musí být posuzován z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, je správní orgán povinen zabývat se namítanými skutečnostmi, byť se jedná o náležitosti, s nimiž se Úřad musí vypořádat ex officio. Navíc totiž třetí osoby se o existenci přihlášky dozví teprve až okamžikem zveřejnění. Žalobce závěrem konstatuje, že jestliže Úřad i přes upozornění účastníka pomine skutečnosti, které měl zkoumat z úřední povinnosti, pak vydané rozhodnutí trpí dvěma závažnými vadami současně. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu plyne, že dne 5. 8. 1999 byla Úřadem průmyslového vlastnictví přijata přihláška ochranné známky ve znění „A. originální tavený lahůdkový sýr maxi A. maxi“, podaná stěžovatelem. Tato ochranná známka byla přihlášena pro sýry a veškeré mlékárenské výrobky. Proti zápisu této ochranné známky podal žalobce námitky.

Úřad průmyslového vlastnictví citovaným rozhodnutím ze dne 14. 3. 2002 ve věci těchto námitek proti zápisu označení „A. originální tavený lahůdkový sýr maxi A. maxi“ do rejstříku ochranných známek rozhodl tak, že tuto přihlášku částečně zamítl a seznam výrobků stanovil takto: sýry a veškeré mlékárenské výrobky na bázi sýrů ve třídě 29 mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Úřad především uvedl, že zápisné řízení probíhá ve dvou samostatných částech, a to v řízení o průzkumu zápisné způsobilosti a v řízení o námitkách. Protože však řízení o předmětné přihlášce nebylo dosud ukončeno, přezkoumal Úřad zápisnou způsobilost s ohledem na skutečnosti, namítané žalobcem. V tomto směru zjistil, že napadená přihláška ochranné známky obsahuje jako část seznamu výrobků i veškeré mlékárenské výrobky, nicméně slovní prvky „tavený sýr“ přesně označují konkrétní druh mléčného výrobku, tzn. druh sýru připraveného z tvrdých sýrů přidáním dalších přísad, zejména tavících solí. Užívání tohoto označení pro ostatní produkty ze skupiny mlékárenských výrobků, nevyrobených na základě sýru (např. jogurt, máslo), by proto mohlo u spotřebitele vyvolávat mylný dojem, že se jedná o sýr či podobný výrobek. Proto byl přihlášený seznam výrobků upraven shora popsáním způsobem.

Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 25. 2. 2003 zamítl rozklad a potvrdil citované rozhodnutí Úřadu. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že sýr označený názvem „A.“ byl vyráběn od roku 1973 v Ž., nicméně následně byl tento výrobek produkován rovněž v G. a H., tj. v odštěpném závodě, který je předchůdcem stěžovatele. Po roce 1989 byl původní státní podnik L. B. privatizován a fakticky rozdělen na více podnikatelských subjektů, přičemž však otázka vlastnictví nehmotných statků nebyla výslovně řešena. Z provedeného dokazování pak vyplývá, že žalobce i stěžovatel v rozhodné době 90. let užívali označení shodná se zveřejněným označením pro stejné výrobky, pro něž je zveřejněné označení přihlášeno. Předmětné označení „A.“ se tak nemohlo stát příznačným pouze pro jeden z těchto subjektů a nebyla tak naplněna jedna z podmínek, stanovených pro úspěšné uplatnění námitek dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb. Proto

také nelze tvrdit, že by některý z odštěpných závodů měl výhradní právo nadále uvádět na trh výrobky podle této receptury, o čemž může rozhodovat toliko soud, k čemuž však pravomocným rozhodnutím zatím nedošlo.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zrušil citované rozhodnutí o rozkladu. V odůvodnění rozsudku označil za nedůvodnou námitku ohledně neúplně zjištěného skutkového stavu věci a konstatoval, že v rozhodném období dvou let před podáním přihlášky [§ 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb.] užívali shodné nezapsané označení „A.“ k označení sýrů jak stěžovatel, tak také žalobce. Je proto bezpředmětné, ve kterém odštěpném závodě byl tento produkt vyráběn historicky dříve, a zmíněné označení tak nemohlo získat rozlišovací způsobilost pro výrobky žalobce, jelikož za situace, kdy je totéž nebo zaměnitelné označení používáno ve stejné době na trhu k označení výrobku téhož druhu dvěma rozdílnými podnikatelskými subjekty, je vyloučeno, aby spotřebitelé spojovali předmětné označení výlučně s jedním z výrobců a s jeho výrobky. Je proto otázkou, zda za dané situace nebylo namíste řízení o námitkách zastavit dle ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. Zvoleným procesním postupem však žalobce nemohl být na svých právech zkrácen. Městský soud nicméně shledal, že opodstatněnou byla námitka týkající se nevypořádání se se vznesenou námitkou absolutní překážky zápisné způsobilosti dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) cit. zákona. Za situace, kdy žalobce brojil proti užití slova „originál“ v přihlašované ochranné známce, pro které pokládal přihlašované označení za způsobilé klamat veřejnost, totiž bylo povinností správního orgánu se touto námitkou zabývat a vypořádat se s ní. Posouzení toho, zda je určité označení vyloučeno z důvodu možné klamavosti, totiž spadá do výlučné pravomoci Úřadu a nikoliv soudu. V tom, že se Úřad s nesprávným poukazem na nedostatek své pravomoci odmítl zabývat žalobcem uplatněnou námitkou, proto soud zjistil podstatnou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto soud napadené správní rozhodnutí pro vadu řízení zrušil.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel uplatnil kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nesprávným posouzením právní otázky může být omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přičemž o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít; anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Tvrzeňá nezákonnost v projednávané věci spočívá v tom, že městský soud nerozlišil tzv. absolutní a relativní překážky zápisné způsobilosti a dospěl tak k nesprávnému závěru, že se Úřad měl zabývat námitkou žalobce ohledně klamavosti přihlašovaného označení, ačkoliv tato námitka již nepředstavuje relativní překážku. V projednávané věci je zřejmé, že důvod, pro který městský soud vyhověl podané žalobě a zrušil napadené správní rozhodnutí, spočíval v tom, že se Úřad dostatečně nevypořádal s vznesenou námitkou klamavosti ochranné známky, jelikož její součástí bylo i užití slova „originál“.

K tomu je nutno uvést, že podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků nebo služeb. Podle ustanovení § 3 odst. 3 stejného zákona Úřad na základě řádně a důvodně uplatněných námitek podle § 9 nezapiše do rejstříku označení, které zasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) cit. zákona může proti zápisu zveřejněného

označení do rejstříku podat zdůvodněné námitky držitel shodného nebo zaměnitelného označení, které v ČR v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby tohoto držitele, a podle písm. g) stejného ustanovení ten, jemuž náleží práva k příslušnému autorskému dílu.

Z citované zákonné dikce je patrné, že zákon č. 137/1995 Sb. skutečně rozlišoval absolutní a relativní překážky zápisné způsobilosti, přičemž řízení před Úřadem se sestávalo ze dvou fází. První z nich Úřad prováděl ex officio (§ 8) a byl v jejím rámci povinen ověřit bezvadnost podané přihlášky pro splnění všech podmínek zápisu (formálních a věcných). Druhá (případná) fáze představovala námitkové řízení, byla zahájena podáním námitek a byla tedy založena na dispoziční zásadě. K tomu Nejvyšší správní soud pro stručnost konstatuje, že otázkou tzv. absolutních a relativních překážek zápisné způsobilosti se již zabýval v rozsudku ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 5 A 106/2001, když uvedl, že *„absolutní překážky zápisné způsobilosti jsou vymezeny v ustanovení § 2 odst. 1 cit. zákona. Tyto překážky taxativně uvedené pod písm. a) – j) představují označení vyloučená ze zápisu do rejstříku. Z hlediska těchto překážek zkoumá Úřad přihlášená označení ex offio před zveřejněním přihlášky ochranné známky a před zápisem do rejstříku. Relativní překážky zápisné způsobilosti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 zákona Úřad zkoumá ex offio pouze v tom směru, zda přihlašované označení nekoliduje se staršími právy třetích osob. Ostatními relativními překážkami zápisu, jež spočívají ve starších právech třetích osob ve smyslu ustanovení § 9 zákona, se Úřad zabývá až na základě námitek podaných oprávněnou osobou po zveřejnění přihlášky ochranné známky.“*

V řízení o této kasační stížnosti je předmětem řízení napadený rozsudek městského soudu. Skutkové závěry, obsažené v odůvodnění tohoto rozsudku - a které nezpochybňují ani účastníci řízení - jsou založeny na tom, že žalobce i stěžovatel v rozhodném období dvou let před podáním přihlášky napadené ochranné známky užívali shodné nezapsané označení A. k označení jimi vyráběných produktů (sýrů). Městský soud proto označil za správný závěr Úřadu, že žalobce není v postavení držitele shodného nebo zaměnitelného označení, které získalo rozlišovací způsobilost ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb. a není ani tím, komu by náležela práva k autorskému dílu podle písm. g) cit. ustanovení. Jinak řečeno, městský soud se přiklonil k právnímu názoru, že žalobce nebyl k podání předmětných námitek aktivně legitimován, a naznačil, že *„je otázkou, zda v případě takového závěru nebylo namíste řízení o námitkách zastavit ... z důvodu podání námitek neoprávněnou osobou.“* Zároveň však městský soud uvedl, že meritorním posouzením těchto námitek nemohl být žalobce na svých právech zkrácen a tím, že se nevypořádal se žalobcem vznesenou námitkou absolutní překážky zápisné způsobilosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., zatížil svůj postup vadami.

Tento právní názor považuje Nejvyšší správní soud za vnitřně rozporný. Městský soud tak totiž na jedné straně konstatuje, že *„posouzení toho, zda je určité označení ze zápisu do rejstříku ochranných známek vyloučeno z důvodu možné klamavosti ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. spadá do výlučné pravomoci Úřadu“* a ze skutečnosti, že Úřad přihlašovanou klamavou známku zapsal do rejstříku, dovozuje, že s použitím slova „originál“ v ochranné známce možnou klamavost označení nespojil; na straně druhé však uvádí, že Úřad byl povinen v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádat se s touto uplatněnou námitkou. Městský soud tak provedeným výkladem fakticky smísil obě fáze zápisného řízení.

Lze tak uzavřít, že námitky žalobce bylo v daném případě nutno vnímat jako faktický podnět, který mohl vést Úřad k rozhodnutí o nezapsání ochranné známky do rejstříku (§ 12 cit. zákona), nikoliv však jako procesní prostředek žalobce (namítatele) k ochraně jeho práv ve smyslu ustanovení § 9 tohoto zákona. Rozhodnutí o zápisu ochranné známky proto záviselo na vlastním uvážení Úřadu a na jeho vlastním vyhodnocení skutkových zjištění. Jelikož podané námitky představovaly de iure toliko neformální podnět, nebyl Úřad v rozhodnutí o nich povinen odůvodnit, z jakých důvodů obsahu uplatněných námitek (resp. podnětu) nevyhověl. Proto také se Úřad nedopustil vad řízení, pro které bylo rozhodnutí o rozkladu městským soudem nesprávně zrušeno. Podle ustanovení § 12 cit. zákona je totiž pozitivním rozhodnutím Úřadu o přihlášce ochranné známky její zápis do rejstříku, nikoliv klasické správní rozhodnutí, obsahující odůvodnění podrobně se vypořádávající s uplatněnou argumentací v ukončeném řízení. Výklad, podle něhož by i v případě podání námitek neoprávněnou osobou – jak ve svých důsledcích činí městský soud – bylo nutno se s nimi podrobně vypořádat, by představoval nepatřičné rozšíření námitkových důvodů a vedl by i k případným procesním obstrukcím. Došlo by tak i k faktickému přesunu v zásadě registrační povahy známkového řízení k řízení – ve své podstatě - kontradiktornímu.

Na této skutečnosti nic nemění ani ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., podle něhož *„jestliže Úřad zjistí, že přihlášené označení nesplňuje podmínky pro zápis do rejstříku, přihlášku zamítne a písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí doručí přihlašovatelům a osobě, která podala námitky.“* Toto ustanovení je totiž systematicky podřazeno pod marginální rubriku „Projednání námitek“ a nelze z něj proto bez dalšího dovozovat, že by mohlo prolamovat podmínky aktivní legitimace osoby, oprávněné podat námitky.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že podle v současnosti platného a účinného zákona č. 441/2003 Sb., kterým byl zrušen zákon č. 137/1995 Sb., již zákonodárce odlišuje institut „námitek“, v podstatě obdobný dřívější úpravě, od institutu „připomínek“ (§ 24), jehož podstatou je právo každého *„do doby zápisu ochranné známky do rejstříku podat Úřadu písemné připomínky založené zejména na důvodech podle § 4 nebo § 6; k připomínkám Úřad přihlédne při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Osoba, která podala připomínky, se nestává účastníkem řízení o přihlášce před Úřadem. Přihlašovatel musí být Úřadem o připomínkách a výsledku jejich posouzení vyrozuměn a má právo se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. Osobu, která podala připomínky, Úřad o výsledku posouzení jejich připomínek vyrozumí.“* Je tak zřejmé, že i stávající úprava rozlišuje procesní legitimaci tzv. namítatelů v zápisném řízení, přičemž zákon vymezuje okruh těchto možných námitek, od obecné možnosti uplatnit u Úřadu neformální podnět (připomínky). Ani zákonným upřesněním tohoto podnětu však není narušena koncepce účastníků řízení. Jak k tomu ostatně uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 441/2003 Sb. (Poslanecká sněmovna PČR, IV. volební období, 2003, tisk č. 228), *„zveřejněním přihlášky ochranné známky ve Věstníku je ukončena ta fáze řízení o přihlášce, ve které Úřad přihlášku podrobil formálnímu a věcnému průzkumu ohledně absolutních důvodů zápisné způsobilosti a ve které mohl na základě průzkumu rozhodnout o přihlášce z moci úřední. Není definitivně vyloučeno, aby fáze formálního a věcného průzkumu byla obnovena, pokud vyplyne najevo, že například na základě připomínek podle § 24 existují absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, které brání zápisu ochranné známky. ... Smyslem zavedení institutu připomínek je kontrola odborné veřejnosti nad nárokovánými výlučnými právy. Zároveň lze očekávat pomoc veřejnosti při zjišťování okolností, které mohou vést k zamítnutí přihlášky ochranné známky z absolutních důvodů; připomínky se mohou týkat i formálních vad přihlášky. Připomínky mají charakter podnětu a osoba, která je podala, se nestává účastníkem řízení; tomu odpovídá i neformálnost podání. Úřad připomínkami není vázán, ale pouze k nim přihlíží při rozhodování o zápisu ochranné*

známky. Návrhem je výslovně vyloučeno podat připomínky z námitkových důvodů podle § 7. Pokud by zákon takovou možnost připouštěl, docházelo by k obcházení poplatkové povinnosti, neboť podání připomínek není - na rozdíl od námitek - zpoplatněno. Možnost podání připomínek je omezena do zápisu ochranné známky do rejstříku.“

Zbývá dodat, že i když Úřad nebyl povinen se s uplatněnými námitkami žalobce v projednávané věci v odůvodnění citovaných rozhodnutí vypořádat, neznamená to, že zákonná úprava žalobci neposkytuje procesní prostředky k ochraně jeho práv, a v tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje kupř. na ustanovení § 25 a násl. zákona č. 137/1995 Sb. (výmaz ochranné známky), resp. § 31 (zrušení ochranné známky) a § 32 (neplatnost ochranné známky) zákona č. 441/2003 Sb.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a proto zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Za daných okolností Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti, jelikož by to bylo z povahy věci nadbytečné.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu